

MARIJN PRINS:

‘Ik ben slechthorend, so what?!’

‘Mijn eerste hoorapparaten waren knalblauw. Ik kreeg ze in de eerste groep van de basisschool en ik was er zo trots op dat iedereen ze moest zien!’, vertelt Marijn Prins, een vrolijke meid van 14 jaar. Als klein kind ging zij onbekommerd om met haar gehoorbeperking. Maar hoe is het om als middelbare scholier slechthorend te zijn, terwijl je het liefst ‘gewoon’ wilt zijn als alle anderen?

door MARIE-JEANNE BISSCHEROUX

Dat Marijn slechthorend was, werd al duidelijk toen zij nog een baby was. Als iemand plotseling boven haar wiegje hing, reageerde zij geschrokken. Omdat haar vader Willem ook slechthorend is – het zit in zijn familie – wisten Marijns ouders dat zij een gehoorbeperking kon hebben. Zij lieten haar onderzoeken en Marijn bleek inderdaad behoorlijk slechthorend te zijn. Net als haar vader heeft zij vooral problemen met de hoge tonen. Verder zijn zij allebei overgevoelig voor zwaardere geluiden, zoals het gebonk van een wasmachine. Het gehoor gaat beetje bij beetje verder achteruit. ‘Dat zij als klein kind vaak last had van oorontstekingen, heeft beslist ook invloed gehad op haar gehoor’, denkt Monique, Marijns moeder. ‘Toch is haar taal- en spraakontwikkeling goed verlopen, waarschijnlijk ook omdat ik zelf goethorend ben. Ik kan haar goed corrigeren. En intussen is Marijn een ster geworden in spraakafzien.’

Verademing

Marijn ging naar een reguliere basisschool. Daar kreeg zij goede ambulante begeleiding. Haar moeder die nauw bij school betrokken was, hield bovendien een oogje in het zeil. Pas toen Marijn naar de middelbare school ging, kreeg zij het moeilijk. Hoewel de school haar met open armen ontving, bleken de docenten weinig ervaring met slechthorende leerlingen te hebben. ‘Ik schaamde mij er ontzettend voor om te moeten vertellen dat ik slechthorend was’, vertelt Marijn. ‘Kinderen schreeuwden tegen me omdat ze dachten dat ik hen niet kon verstaan. Omdat ik het liefst ‘gewoon’ wilde zijn als de anderen, wilde ik eerst geen ambulante

begeleiding op school.' Omdat ze ook haar soloapparatuur niet wilde gebruiken, kon ze de lessen op school niet goed volgen. Het meeste werk deed zij thuis. Met haar moeder oefende zij de uitspraak van de vreemde talen. 'Dat vonden wij geen goede ontwikkeling', aldus Monique. 'Daarom hebben we de ambulante begeleider van de basisschool gevraagd om een consult. Zij bekeek de situatie op Marijns school; de akoestiek, haar werkplek en de houding van de docenten. Daarna gaf ze advies.' 'Een verademing!', bekent Marijn. 'Zij begreep zo goed hoe ik mij voelde. Vanaf dat moment zag ik in hoe belangrijk het voor mij was een begeleider te hebben op school.' Uiteindelijk kreeg Marijn opnieuw recht op een 'rugzakje', financiering waarmee zij extra ondersteuning op school kan krijgen.

Lekker ding

Op aandringen van de begeleider en haar ouders ging Marijn toch de soloapparatuur gebruiken. De microfoon moet zij voor elke les aan haar leraar geven, zodat zij de les goed kan volgen. 'Eén docent presteerde het om mij na een jaar te vragen waarom zij toch steeds dat microfoontje van mij kreeg. Verontwaardigd dat ik was! Ik trok naar school een trui aan met de opdruk: "Ik ben slechthorend, so what?". De laatste tijd kom ik er steeds meer voor uit dat ik slecht hoor. De meeste medeleerlingen gaan er wel op een leuke manier mee om. Soms maken mijn vriendinnen er wel eens misbruik van. Dan gaan ze fluisteren en lekker even over me roddelen. Daar word ik wel eens boos om. Maar als ik eerlijk ben, zou ik misschien hetzelfde doen als ik hen was. Het is ook wel eens komisch. Als we ergens logeren met een stel vriendinnen, wordt er natuurlijk nog doorgekleetst als het

Marijn met haar ouders

licht uitgaat. Omdat ik mijn hoorapparaten dan uit heb, hoor je mij de hele tijd erdoor heen roepen: "wat zeg je?" Dan ben je snel uitgepraat! Bij ons dus geen slapeloze nachten. Ook heb ik wel eens meegemaakt dat een klasgenoot het microfoontje van de soloapparatuur stiekem meenam naar de gang. Hoor ik ineens in mijn oor: "Hé, lekker ding!"

Sterker

'Marijn moest ontdekken dat je assertief moet zijn als slechthorende', zegt Willem. 'Als je omgeving niet weet dat je slecht hoort, kunnen ze er ook geen rekening mee houden. Ik vind het heel goed van Marijn dat zij zo positief met haar gehoorbeperking omgaat en dat zij zo sterk op de buitenwereld is gericht. Ze heeft ook de tijd mee, met alle moderne techniek en hulpmiddelen van tegenwoordig. Dat

was bij mij wel anders. Ik heb geen prettige herinneringen aan mijn eigen schooltijd. Het speciaal onderwijs waar ik naar toe ging, was een totaal andere wereld waarin ik mij niet prettig voelde. Ik kreeg pas lol in mijn leven toen ik ging studeren en werken. Daarom wilde ik Marijn het liefst naar het reguliere onderwijs laten gaan. Dat mijn slechthorendheid erfelijk is, heeft ons er niet van weerhouden te kiezen voor kinderen. De kans was 50% dat ik het zou doorgeven. Onze zoon, de oudste van de twee kinderen, hoort prima. Dat ik Marijn deze beperking wel heb meegegeven vind ik erg. Maar ik heb gelukkig niet de indruk dat zij daardoor minder plezier in haar leven heeft.'

Monique: 'Het is een handicap waar goed mee te leven valt. Als je kijkt naar Willem en Marijn, dan zijn zij er juist sterker door geworden.'

'Hoor ik ineens in mijn oor: "Hé, lekker ding!"'